

Συνήθως κατὰ πληθ. βαρύματα, αἱ κατωφερεῖς θέσεις τῶν ἀγρῶν ὅπου λιμνάζουν τὰ ὕδατα.

βαρυμαχῶ ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 132.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρυμάχος ἢ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ.

Ἀγωνιῶ.

βαρυμπαίν-νω Κύπρ. βαρομπαίν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. μπαίνω.

Ὑφίσταμαι ζύμωσιν ὑπὲρ τὸ δέον, ἐπὶ ζύμης: Ἐβαρυνπῆκεν τὸ ζυμάριον.

βαρυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐβάρυνα ἀορ. τοῦ ρ. βαρένω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,72 καὶ 334 (ἐκδ. R Dawkins).

Γίνομαι βαρὺς, παχύς: Ὅσο πάει βαρυνίσκει. Συνών. χοντρεύω.

βαρυνούσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. βαρονούσα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς, τοῦ οὐς. νοῦς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούσα.

Ἡ ἀμβλεῖα τὸν νοῦν.

βαρυνούσης ἐπίθ. Κρήτ. Κύθηρ. βαρονούσης Ζάκ.

βαρονούσης Ζάκ. Θήρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπιθ. βαρυνούσα. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 197.

1) Ὁ ἔχων ἀμβλύν τὸν νοῦν, ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος ἐνθ' ἄν.: Βαρονούσης εἶναι καὶ πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῆς πολλὰς φορὲς γὰ νὰ τὸ μάθῃ Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρυκέφαλος Β1. 2) Ὁ κνηρός, ῥάθυμος Ζάκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρειεμῆς, ἔτι δὲ βαρύκολος 2.

βαρυξαγιάζω Πελοπν. (Βούρβουρ.) βαρυξαγιάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς καὶ τοῦ οὐς. ξάγι.

Ἀπὸ τὸ ἀλεθόμενον γέννημα λαμβάνω δικαίωμα μύλου περισσότερον ἅπ' ὅ,τι πρέπει.

βαρυξενεμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. βαρυξενεύω.

Ὁ συχνὰ ξενιτευόμενος: Ἄσμ.

Τῶαί ποῖός σ' ἔφερεν, κόρη μου, τῶ εἶσαι ἢ Ἀρετὴ μου; — Ἀρφός μου ὁ Κωσταντίνος ὁ βαρυξενεμένος ἀπὸν βαρεῖ ἔς τες ξενιδκεῖς ἐννεὰ φορὲς τὸν χρόνον.

βαρυξετάζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. βαρυξετάζου Μακεδ. βαροξετάζω Θράκ. βαροξετάζου Θεσσ. βαροξετάζου Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ξετάζω.

Ἐξετάζω μετ' ἐνδιαφέροντος σοβαροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὅλο τὸ σαραντήμερο κόρη δαχτάνι πλέκει καὶ ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἐρωτᾷ καὶ τὴ βαρυξετάζει

Σωζόπ.

Κὶ τοῦν βαρυξετάζαν καὶ τοῦν βαρυξετάζουν, πέες μας 'πουποῦ εἶν' ἢ μάννα σου, 'πουποῦ εἶν' οὐ μπαμπᾶς σου; Μακεδ.

βαρυξομπλιάζω Ἡπ. Μετοχ. βαρυξομπλιασμένος πολλαχ. βαρυξομπλιασμένους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βαροξομπλιασμένους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ξομπλιάζω.

Κοσμῶ μὲ πολὺτιμον κέντημα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δὲν κλαί' ὁ μαῦρος τὰ φλουριά, δὲν κλαίω καὶ τὸ μόσκο, μόν' κλαίω τὸ μαντήλι μου τὸ βαρυξομπλιασμένο, ὅπου τὸ βαρυξομπλιάζαν τρεῖ ἀπάρθυνα κοράσια,

τό 'να κεντάει τὸν ἀγιο καὶ τ' ἄλλο τὸν πετρίτη, τὸ τρίτο τὸ καλύτερο γράφει μου τ' ὄνομά μου

Ἡπ.

βαρυπαίρνω Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

Ζυγίζων τι δολίως ὥστε νὰ φανῇ βαρύτερον ἀπὸ ὅ,τι εἶναι λαμβάνω παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ περισσότερα τοῦ πρέποντος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κεφάλι, τί κακό 'καμες ποῦ σὲ τραυᾶν τὰ ὄντα;

νὰ μὴν ἐβαρυζύγιασες, νὰ μὴν ἐβαρυπῆρες;

βαρυπάτημα τό, ἀμάρτ. βαροπάτημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπατῶ.

Πάτημα βαρύ.

***βαρυπάτητος** ἐπίθ. βαρυπάτειος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπατῶ.

Ὁ καλῶς πατημένος, πεπιεσμένος.

βαρυπατῶ Θράκ. Πελοπν. (Αἰγ. Μάν.) κ.ά. — ΚΠα-σαγιάνν. Μοσκ. 30 βαροπατῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαροπατῶ Μακεδ. βαροπατῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. Στερελλ. (Ἀγρίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Πατῶ βαρέως, ἔχω βαρὺ βῆμα ἐνθ' ἄν.: Βαροπατεῖ καὶ γι' αὐτὸ στραβώνει τὸ δακκούνι του Ἀπύρανθ. Τὰ βόιδα ἀνταρξοῦν καὶ παρατρέχουν καὶ βαρυπατοῦν ΚΠα-σαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Βαροπατῶ τὰ πόδια μου Μεγίστ. Βαροπατῶ τὴ γῆ Κρήτ. 2) Μέσ. συμπίεζομαι Στερελλ. (Ἀγρίν.): Βαροπατεῖται ὁ καπνός (ὅταν ἔνεκα τῆς πολλῆς ὑγρασίας συμπίεζονται καὶ συγκολλῶνται τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ).

βαρυπιάνω Κέως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαροπιάνω Θήρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ οὐς. πιάνω.

Φέρω τι βαρέως, μοῦ κακοφαίνεται ἐνθ' ἄν.: Μὴ δὲ βαρυπιάνης Κέως.

βαρυπικραίνω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. βαροπικραμμένος Θήρ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. πικραίνω.

Προξενῶ εἰς τινα βαρεῖαν λύπην Λεξ. Δημητρ.: Τὸν βαρυπικράνε ὁ χαμὸς τοῦ γιοῦ του. Βαρυπικράθηκε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του. Μετοχ. = περιαλγής, περίλυπος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γὰ ἰδὲς τὰ βαρειορρίζικα, τὰ βαροπικραμένα, ὅπως φιλειῶνταν ζωντανά, φιλειῶντ' ἀποθαμένα

Κέρκ.

βαρυπλακώνω Ἀνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. πλακώνω.

1) Ἐπιβαρύνω τινὰ μὲ πρόσθετον δαπάνην Ἀνδρ.: Δὲν τὰ βαρυπλακώνω γὼ τὰ παιδιά μου. 2) Γίνομαι ὁ-χληρὸς Κύθν.

βαρυπλερωμένος ἐπίθ. ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 734 βαροπλερωμένος Ἡπ. Κέρκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ πλερωμένος μετοχ. τοῦ ρ. πλερώνω.

Ὁ πληρωνόμενος ἀκριβὰ, ὁ ἀντὶ μεγάλου τιμήματος ἀγοραζόμενος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γιατί διαβαίνεις πάρωρα καὶ τραγουδεῖς πανώρρα, πῶχω τὸν ὕπν' ἀγοραστὸ καὶ βαρυπλερωμένο;

ΣΖαμπελ. ἐνθ' ἄν.

